

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.IV.35.106/2013/3.szám

A Kúria Dr. Jobbágy Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek dr. Ivanovits Andrea ügyvéd által képviselt Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Támogatások Igazgatósága (alperes címe) alperes ellen támogatási ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 2012. november 8. napján kelt 9.K.30.125/2012/8. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 9. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Debreceni Törvényszék 9.K.30.125/2012/8. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70 000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes állattartó telepek korszerűsítése jogcím alapján nyújtott be 2009. december 15-én támogatás iránti kérelmet, amelyhez azonban csak önkéntes hiánypótlással csatolta a 27/2007. (IV. 17.) FVM rendelet (a továbbiakban: R.1.) 7. § (2) bekezdése szerinti pénzügyi tervet és az üzleti terv részét képező kommunikációs tervet.

Az alperes a támogatás iránti kérelmet határozatával elutasította. A határozat indokolása és az annak mellékletét képező táblázata értelmében a felperes rangsorba állított kérelme - egyéb hiányosságok mellett a kommunikációs és a vállalkozás társadalmi felelősségvállalás című rész késedelmes benyújtása miatt - a maximálisan adható 110 pontból 57-t ért el. Mivel a támogatás alsó határa 62 pont volt, így a kérelmet forrás hiányában elutasította, figyelemmel a 2007. évi XVII. törvény (a továbbiakban: Eljárási

tv.) határozata meghozatala idején hatályos 41.§ (7) bekezdésére is.

A felperes keresete folytán eljáró Debreceni Törvényszék (a továbbiakban: Törvényszék) a felperes keresetét elutasította. Az ítélet indokolása értelmében az R.1. és a 23/2007. (IV. 17.) FVM rendelet (a továbbiakban: R.2.) 27. § (3) bekezdése a késedelmesen csatolt dokumentumokat kizárólag a pontozásnál értékelendőként nevesítette, ezért

ezek hiánya esetén az Eljárási tv. közigazgatási eljárás idején hatályos 41. § (5) bekezdése értelmében hiánypótlásra nem volt lehetőség. A felperes keresetében foglaltak megítélésekor utalt arra, hogy hiánypótlást kizáró törvényi rendelkezés szövegszerűen egyező tartalommal volt hatályban a támogatási kérelem benyújtása, a közigazgatási eljárás folyamata és a határozat - időben egyebekben késedelmes - meghozatala idején.

A felperes felülvizsgálati kérelemmel fordult a Kúriához, amelyben elsődlegesen azt kérte, hogy a Kúria a jogerős ítélet megváltoztatásával adjon helyt a felperes támogatás iránti kérelmének.

Indokolása értelmében a Törvényszék ítélete sérti a Pp. 215. §-át, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 50. §-át, az Eljárási tv. 41. § (5) és (7) bekezdését, valamint a 42. § (1) bekezdését. Álláspontja szerint az alperesnek a támogatási kérelem benyújtásakor hatályos jogszabályok alapján kellett volna elbírálnia a felperesi kérelmet, mert ez felel meg a jogbiztonság követelményének. A Törvényszék pedig túlterjeszkedett a kereseti kérelmen azzal, hogy bár nem vitatta, hogy az alperes által határozatában hivatkozott Eljárási tv. 41. § (7) bekezdése a határozat meghozatala idején még nem volt hatályban, ítéleti döntését mégis olyan jogszabályi rendelkezésre alapította, amelyre sem az alperesi határozat, sem pedig az annak jogszerűségét vitató felperesi kereset nem hivatkozott.

A felperes utalt továbbá két olyan törvényszéki ítéletre, amelyben a tényállás hasonlósága mellett a Törvényszék más bírói tanácsa ellentétesen döntött, és az alperes mellőzve a felülvizsgálati eljárás megindítását, a bírói határozatban foglaltaknak megfelelően lefolytatta az új eljárásokat. Ennek ismeretében sérültek a felperes egyenlő elbánáshoz fűződő Ket.-ben biztosított jogai is.

Az alperes a felülvizsgálati eljárásban nem nyújtott be ellenkérelmet.

A Kúria a jogerős ítéletet Pp. 275. § (2) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelem keretei között, a 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

A Kúriának a felülvizsgálati kérelem kapcsán abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az adott ügyben a Törvényszék túlterjeszkedett-e a felperes kereseti kérelmén azzal, hogy ítéletének jogalapját az Eljárási tv. közigazgatási határozatban hivatkozott 2011. április 13-án hatályos 41. § (7) bekezdése helyett a korábban hatályos 41. § (5) bekezdésére alapozta.

A felülvizsgálati kérelemben hivatkozott Ket. 50. §-a az alperesi hatóság tényfeltárási kötelezettségét szabályozza. A felülvizsgálati kérelemben foglaltak nem állnak összefüggésben a Törvényszék avagy az alperes által megállapított tényállással, ezért a Kúria az érdemi összefüggés hiányára tekintettel a felperes ezen hivatkozását elutasította. Hasonlóan nem látott érdemi összefüggést az Eljárási tv. 42.§ (1) bekezdése és a felülvizsgálati kérelemben foglaltak között, mivel a perben nem merült fel a támogatási kérelem benyújtására nyitva álló határidő lejártát követően a támogatási alapot vagy a támogatás összegszerűségét érintő módosítás igénye.

A felperes hivatkozott továbbá arra is, hogy a Ket. egyenlő elbánást előíró alapelvi rendelkezéseit sértette meg a Törvényszék azzal, hogy másik ítélkező tanácsa a perbelihez hasonló tényállás mellett eltérő tartalmú döntéseket hozott (amelyeket egyebekben az alperes rendkívüli perorvoslat igénybe vétele nélkül tudomásul vett és végrehajtott). Az eddigi alkotmánybírói gyakorlat értelmében a hátrányos megkülönböztetés az azonos tisztelet és körültekintés követelményén, a személyek egyenlő méltóságú személyként kezelésének követelményén nyugodott. A gyakorlat kimunkálta a csoportképzés szabályait, és azt az alapelvet, amely szerint a homogén csoportba tartozók azonos, az eltérők eltérő kezelésre tarthatnak igényt. A különböző, egymással összefüggésben nem álló egyedi peres eljárások érintettjei között ilyen viszonyrendszer nem áll fenn. Ezen túlmenően a Törvényszék eljárását és a perben érintett személyek eljárási jogait a Pp. szabályozza. Ezért a peres eljárásban érintettek joggyakorlását a hatósági eljárásokban alkalmazandó Ket. alapján a Törvényszék nem korlátozhatja.

Az esetlegesen divergáló gyakorlat egységesítését az Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdése értelmében a Kúria látja el, amely feladatnak elsődlegesen a rendkívüli jogorvoslati eljárások révén, kötelező jelleggel pedig jogegységi határozatok elfogadásával tud eleget tenni. Az első fokon eljáró bíróságokkal szemben az Alaptörvény, a Pp. és más törvények által intézményesített értelmezési hierarchia értelmében nincs olyan elvárás, hogy a velük azonos szinten álló bíróságok joggyakorlatára is figyelemmel ítélkezzenek.

A kifejtettek értelmében a Törvényszék egyes ítélkező fórumai által

folytatott joggyakorlat eltérése nem eredményez a felperesre nézve hátrányosan megkülönböztető elbánást.

A felperes hivatkozott arra is felülvizsgálati kérelmében, hogy a Törvényszék ítélete a Pp. 215. §-ába ütközően törvénytörő, mivel a Törvényszék ítéletét az Eljárási tv. 41. § (5) bekezdésére alapította. Erre a jogszabályhelyre azonban sem a felperesi kereset, sem pedig az alperes határozata nem hivatkozott.

Ebben a körben arra utal a Kúria, hogy a közigazgatási eljárásban - eltérő törvényi rendelkezések hiányában - anyagi jogi értelemben a hatóság jogerős határozata a jogkeletkeztető aktus. Ezért - nem ideértve bizonyos pénzügyi tárgyú közigazgatási jogviszonyokat és az azokhoz kapcsolódó ellenőrzési eljárásokat - a kérelmeket a hatóság azon jogszabályok alapján bírálja el, amelyek a határozat meghozatala idején hatályosak. A határozatok jogszerűségét pedig a közigazgatási bíróság a Pp. 339/A. §-a alapján szintén a meghozatalkor hatályos anyagi jogi szabályok alapján vizsgálja felül.

A perbeli esetben tehát önmagában az nem jelentett volna törvénytörést, hogy az alperes az Eljárási tv. határozata meghozatala idején hatályos rendelkezéseit alkalmazta. A kereseti kérelem alapján eljáró Törvényszék jogi megfontolását az tette szükségessé, hogy az Eljárási tv. 41. §-át módosító 2010. évi CLXII. törvény (a továbbiakban: Mód.tv.) 20. §-át a Mód.tv. záró rendelkezése a hatályba lépést (a kihirdetését követő nyolcadik nap) követően indult eljárásokban rendelte alkalmazni (53. §). A perbeli esetben ezért a kérelemre indult közigazgatási eljárásban (2009. december 15.) még nem érvényesülhettek a Mód.tv. rendelkezései. Ezért formálisan vizsgálva a körülményeket a Törvényszék ítéleti döntése kapcsán a Mód.tv. hatályba lépését tartalmazó rendelkezés megsértése lett volna megállapítható a felülvizsgálati eljárásban, ám erre a felperes felülvizsgálati kérelmében nem hivatkozott.

A Kúria mindemellett nem tudta figyelmen kívül hagyni a Törvényszék által is értékelt azon körülményt, amely szerint a felülvizsgált határozat meghozatalát megelőző eljárás idején hatályos 41. § rendelkezései ugyanazzal a tartalommal korlátozták a felperes hiányosan benyújtott támogatási kérelmének kiegészítését, mint a Mód.tv. rendelkezései:

Az Eljárási tv. a perbeli közigazgatási eljárás idején hatályos hiánypótlásra vonatkozó rendelkezései értelmében „[a]z EMVA-ból és az EHA-ból finanszírozott intézkedések igénybevételenek részletes szabályait tartalmazó jogszabály eltérő rendelkezése hiányában a hiánypótlásra azon dokumentumok, illetve adatok esetén, amelyek kizárólag a pontozás szempontjából veendő figyelembe, nincs lehetőség.” [41. § (5) bekezdés]

Az alperes által alkalmazott törvényi szabály szerint pedig:

„[j]ogsabály eltérő rendelkezése hiányában a hiánypótlásra azon dokumentumok és adatok esetén, amelyek kizárólag a pontozás szempontjából veendő figyelembe, nincs lehetőség.” [41. § (7) bekezdés]

A perbeli esetben egyértelmű tehát, hogy az Eljárási tv. mindkét időállapotában tilalmazta azt, hogy az EMVA támogatás iránti kérelem hiányos benyújtása esetén akár felhíváson alapuló, akár önkéntes hiánypótlásra kerülhessen sor olyan dokumentumok esetében, amelyet csak a kérelmek rangsorba állítása és pontozása során kell az alperesnek figyelembe vennie. (Ahogy ezt e dokumentumokkal összefüggésben a Kúria Kfv.IV.35358/2012.; illetve Kfv.IV.35.424/2012. számú eseti határozataiban kifejezetten meg is állapította.)

A kifejtettek alapján nem kétséges, hogy a Törvényszék az Eljárási tv. 41. §-ának a perbeli eset szempontjából releváns időállapotában hatályos, a felperest korlátozó rendelkezései alapján döntött. Ám ez a helyes jogszabályi alap az alperes helytelen jogalkalmazása miatt formálisan jogsértővé vált. A két rendelkezés tartalmi azonossága folytán azonban a Kúria arra a következtetésre jutott, hogy a Pp. 275. § (4) bekezdésében foglalt jogkövetkezmény, azaz a törvényszéki ítélet, avagy a közigazgatási határozat hatályon kívül helyezése sem orvosolhatná érdemben a felperes hiányosan benyújtott támogatási kérelmének alperesi megítélését. Ezért a Pp. 275. § (3) bekezdésének alkalmazásával megállapította, hogy „(...) olyan eljárási szabálysértés történt, amelynek az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatása nem volt (...)”, így a Kúria a megtámadott határozatot hatályában fenntartotta.

A felperes eredménytelen felülvizsgálati kérelmet nyújtott be, ezért a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó 78. § (1) bekezdése alapján a Kúria kötelezte az alperes 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ára tekintettel megállapított összegű felülvizsgálati perköltségének megfizetésére.

Ugyancsak pervesztességére tekintettel kötelezett a Kúria a felperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény szerinti mértékű felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére.

Budapest, 2014. január 21.

Dr. Kozma György sk. a tanács elnöke, Dr. Hörcherné Dr. Marosi Ildikó sk. előadó bíró, Dr. Balogh Zsolt sk. bíró